

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **MEDAS PLUS s.r.o.**
sídlem Jahnova 956/3, 709 00 Ostrava
zastoupeného advokátem Dr. JUDr. Miroslavem Zamiškou
sídlem Na Příkopě 957/23, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2019 č. j. 22740/19/5300-21444-711869,
ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou podanou dne 14. 8. 2019 se žalobce domáhal zrušení výše nadepsaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebním výměrům Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období měsíce října roku 2013 ze dne 5. 11. 2015 č. j. 3047209/15/3203-50523-

801157, kterým byla žalobci vyměřena daň ve výši 5 880 440 Kč a za zdaňovací období měsíce listopadu roku 2013 ze dne 15. 9. 2015 č. j. 2742755/15/3203-50523-801157, kterým byla žalobci vyměřena daň ve výši 5 154 486 Kč.

2. Na základě zjištěných skutečností dospěl žalovaný k závěru, že zboží, jehož prodeje se účastnil i žalobce, bylo zbožím prodáváním v řetězci společností zasaženém podvodem na DPH. Žalobce podle žalovaného věděl nebo vědět měl, že dané obchody jsou zatíženy podvodným jednáním, a proto žalobci nenáleží nárok na odpočet DPH.

II. Žalobní body

3. Žalobce předně namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostál požadavkům na obsah a kvalitu dokazovaných skutečností, jak mu byly uloženy rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 4. 2018 č. j. 22 Af 104/2016-53. Správce daně se opakovaně v rámci své činnosti dopouštěl porušování zákona tím, že doručoval písemnosti žalobci prostřednictvím držitele poštovní licence a nikoli prostřednictvím datové schránky.
4. Žalovaný nebyl podle žalobce schopen spolehlivě dokázat, že v daných obchodních řetězcích žalobce skutečně došlo ke spáchání daňového podvodu, když se prakticky nezabýval právními, obchodními a osobními vztahy mezi subjekty zúčastněnými na tvrzeném podvodu. Žalobce podal svá daňová přiznání včas, řádně a zahrnul v nich veškerá svá zdanitelná plnění, správce daně je tak měl k dispozici. Tím byla naplněna formální podmínka k prokázání nároku na odpočet DPH. Žalobce má rovněž za prokázané naplnění hmotněprávní podmínky, tedy faktického uskutečnění zdanitelného plnění. Žalobce má za to, že vyvrátil argumentaci žalovaného prokazující existenci podvodu na DPH a jednotlivé argumenty neprokazují daňový podvod ani ve svém souhrnu. Žalovaný opřel svá tvrzení o irelevantní skutečnosti a jiné skutečnosti naopak desinterpretoval v neprospěch žalobce.
5. K jednotlivým okolnostem svědčícím o podvodu na DPH v řetězci A (viz část V. tohoto rozhodnutí) žalobce namítá, že žalovaný při posuzování dané věci nezohlednil či nepřipustil okolnost, že jediný jednatel společnosti TENLOFT, s.r.o. (dále jen „TENLOFT“) pan M. T. dne 28. 9. 2013 zemřel, což dle žalobce objasňuje nesplnění daňových povinností této společnosti.
6. Žalobce dále namítá, že žalovaný označil sídlo dodavatele žalobce, společnosti CI Intect, s.r.o. (dále jen „CI Intect“), za virtuální, ačkoli ze správního spisu vyplývá, že tato společnost měla sídlo u svého jednatele v bytě. K neexistenci webových stránek vlastních či svých dodavatelů uvádí žalobce, že jejich zřízení nebylo v roce 2013 povinností žádné obchodní společnosti a žalobce získával a udržoval své obchodní partnery zejména osobním přístupem. Pokud jde o argument, že měla společnost CI Intect nevýznamnou či

žádnou historii obchodní činnosti v daném odvětví, pak je třeba uvést, že žalobce veškeré své dodavatele kontroloval pomocí daňového portálu a obchodního či insolvenčního rejstříku, přičemž se ze strany jeho dodavatelů nejednalo nikdy o neobvyklého plátce a jejich bankovní účty byly vždy řádně zveřejněny. Stran zrušení registrace k DPH, žalobce uvádí, že sám několikrát o zrušení své registrace k DPH žádal správce daně, a to z důvodu, že systematickou činností správce daně bylo jeho podnikání zcela paralyzováno a registrace k DPH ho pouze neúměrně administrativně zatěžovala. Žalobce není schopen vyložit, jaké důvody vedly ke zrušení registrace k DPH u jeho dodavatele společnosti CI Intect, avšak došlo k tomu v roce 2016, tedy několik let po kontrolovaném zdaňovacím období. Z pohledu žalobce je tedy tento argument odvolacího orgánu zcela irrelevantní a žalobce nechápe jeho vazbu na údajný daňový podvod, který se měl uskutečnit v roce 2013, stejně jako skutečnost, že došlo ke zrušení této společnosti s likvidací.

7. Žalobce nerozumí skutečnosti, proč jsou velký objem a značná finanční hodnota transakcí uskutečněných za zdaňovací období vnímány jako negativum svědčící o daňovém podvodu. Odvolací orgán navíc neuvedl, jaké množství obchodních případů, jaká rychlost jejich sledu a jak vysoká finanční hodnota transakcí by pro něj byla ještě uspokojivá. Podle žalobce jde ze strany žalovaného pouze o účelové vršení nepodstatných skutečností.
8. K otázce personálního propojení dodavatelů REWAST ODPADY s.r.o. (dále jen „REWAST“), a CI Intect žalobce uvádí, že měl s osobou J.R. dobré obchodní vztahy, a proto s ním pokračoval v obchodování i po změně zaměstnavatele, což není v žádném případě protiprávní a v kontextu obchodování žalobce toto nelze považovat za nelogické. Ohledně argumentu „dobrovolného přenechání“ obchodů mezi těmito společnostmi žalobce uvádí, že přenechání pozice jedné společnosti pro druhou nemuselo být bezúplatné, čímž se žalovaný nezabýval. Ke skutečnosti, že společnost TENLOFT byla jediným dodavatelem CI Intect, o průběh transakcí se staral zaměstnanec J. R., nikoli jednatel J. B., který vystavoval daňové doklady až ve chvíli, kdy obdržel od žalobce informaci, že zboží dorazilo k odběrateli žalobce, uvádí žalobce, že jde o obchodní praxi jiného právního subjektu, za kterou žalobce odmítá být jakkoli přímo či nepřímo odpovědný. Nadto namítá, že se jedná o běžnou obchodní praxi a nelze tento postup považovat za nestandardní. Žalobce považuje tvrzení žalovaného, že není běžné, že prodejní cenu určuje odběratel, když z výsledků správního řízení nevyplývá skutečnost, že by společnost CI Intect uzavřela obchod s cenou komodity, kterou by před tím neakceptovala, za účelovou dezinterpretaci svědecké výpovědi. Nízká marže zboží přeprodávaného společností CI Intect žalobci nemůže být přičítána k tíži žalobce. Jelikož se jednalo o společnost s jedním jednatelem a zaměstnancem, lze předpokládat, že provozní náklady nebyly vysoké. Znalecký posudek č. 121/3027/15 Ing. J. P. ve věci tržeb z prodeje zboží a obchodní marže společnosti ABK Pardubice, a.s. (také ABK-Steel s. r. o., společně dále jen „ABK“) ze dne 2. 11. 2015, ze kterého vyplývá, že střed marže v posudku porovnávaných společností působících na trhu s hutním materiálem v letech 2011 až 2013 byl 10,13 %, považuje žalobce za neobjektivní a s jeho závěry nesouhlasí. Ohledně nesrovnalostí ve fyzické přepravě zboží žalobce uvádí, že tyto byly již dostatečně objasněny. Nemůže být k tíži žalobce, že jeho dodavatel zapomněl změnit RZ vozidla na své faktuře. Navíc tento údaj je pouze orientační a na faktuře jako takové ani nemusí být udáván. Pokud má žalovaný na základě pouhé vizuální kontroly za to, že jsou dva z dodacích listů doložených dopravci odlišné v podpisu u razítka žalobce, pak to ještě nutně neznamená, že se nejednalo o sken razítka a podpisu, jak uváděl žalobce. K učinění

tohoto závěru by patrně bylo zapotřebí hlubšího zkoumání či znaleckého posudku, což v daném případě nebylo provedeno.

9. Ohledně námitek k okolnostem svědčících o podvodu na DPH v řetězci B (viz bod V tohoto rozsudku) se žalobce odkazuje na své námitky uvedené k řetězci A, jelikož se tyto okolnosti v zásadě shodují. Žalobce nadto uvedl, že ačkoli se není schopen vyjádřit k obchodní strategii jiného subjektu, skutečnost, že společnost NEXT Business Corporation s.r.o. (dále jen „NBC“) dodala společnosti REWAST ODPADY s.r.o. v uvedeném zdaňovacím období předmětné zboží za ceny o 14,61 % nižší, než za jaké toto zboží pořídila od společnosti BE Group Slovakia s.r.o. (dále jen „BE Group“), nemůže být vykládána v jeho neprospěch, neboť v důsledku nízké poptávky může být prodejní cena stanovena i níže než kupní, a nelze z této skutečnosti automaticky dovozovat, že jediným možným vysvětlením této cenotvorby je podvod na DPH.
10. Žalobce dále namítá, že správní orgány dostatečně neprokázaly svá tvrzení ohledně vědomí žalobce o domnělém podvodném řetězci i samotnou existenci tohoto řetězce. Žalobce uvádí, že neznal další dodavatele společností CI Intect a REWAST ODPADY a že by se obchody mezi těmito neznámými společnostmi mohly považovat za daňový podvod, jehož byl žalobce účastníkem. Trvá na svém tvrzení, které opakovaně uplatňoval již v daňovém řízení, a sice že nezná jiné společnosti, které se účastnily obchodování s betonářskou ocelí v řetězcích zjištěných správcem daně. Žalobce je přesvědčen, že jeho nevědomost o účasti na daňovém podvodu je vzhledem k nedostatku zjištěných objektivních skutečností prokázána.
11. K otázce objektivních okolností svědčících o vědomosti žalobce o jeho zapojení do podvodu na DPH v rámci řetězce A žalobce opětovně namítá, že je běžnou praxí, že mezi stejnými podnikateli probíhá obchodování opakovaně. Na základě vzájemné důvěry vybudované uspokojivou spoluprací jsou vybudované obchodní vztahy stabilní a není třeba měnit ověřenou praxi. Obchody s dodavateli a odběrateli probíhaly na základě nabídky a poptávky. Jelikož byl vysoký zájem o předmětnou komoditu, obchody probíhaly často. Žalobce kontroloval své dodavatele pomocí daňového portálu. V rámci společnosti CI Intect byl zaměstnán J.R., se kterým žalobce již v minulosti spolupracoval. Optikou odvolacího orgánu by žádný daňový subjekt nemohl začít podnikat a dále spolupracovat s nově vzniklou společností, což je zcela chybný přístup. V dané době byl pro žalobce pan J. R. dostatečnou zárukou pro otevření obchodní spolupráce se společností CI Intect, a to vzhledem k předchozím dobrým zkušenostem. Žalobce v té době nevěděl o (budoucím) neodvedení DPH ze strany jeho dodavatele či subdodavatele a o dalších okolnostech, které vedly žalovaného k přesvědčení o podvodném jednání a o kterých se žalobce dozvěděl až v průběhu daňového řízení. Skutečnost, že žalobce byl jako obchodník závislý na dodávkách pouze od jednoho dodavatele, který nahradil předchozího, rovněž jediného, dodavatele nemůže být vykládána k tíži žalobce. Skutečnost, že měl žalobce v kontrolovaném zdaňovacím období (1 měsíc) jednoho či dva dodavatele ještě neznamená, že jich neměl v jiných měsících vícero, nebo že nemohl odebírat zboží od jiných obchodních partnerů, pokud by to pro něj bylo z obchodního hlediska racionální, a že byl tedy absolutně závislý na jediném dodavateli. K argumentu, že smlouvy na zboží s hodnotou v řádech milionů korun měly ústní podobu, žalobce uvádí, že se jednalo o kupní smlouvy na movité věci, které nemusí být ze zákona písemné. Žalovaný ani správce daně dále nezohlednili veškeré rámcové písemné smlouvy, které byly žalobcem předloženy již v prvostupňovém řízení.

12. K tomu žalobce uvádí, že jeho tvrzení z ústního jednání konaného dne 18. 12. 2013 je vytržené z kontextu. Je třeba si uvědomit, že některé výrobky, které odběratel žalobce, společnost ABK, požadoval od žalobce, jsou vyráběny pouze dvěma nebo třemi výrobci v Evropě a je logické, že tyto výrobce žalobce zná. Aby objednávka ze strany společnosti ABK byla řádně realizována, pak zcela nevyhnutelně tato objednávka musela obsahovat i výrobce (tzn. původ zboží), od kterého měl zájem objednatel zboží nakoupit, a to s přihlédnutím k tehdy nejvýhodnější ceně, kvalitě a rychlosti výroby. Bylo tedy zcela standartní a nevyhnutelné, že v objednávkách ze strany společnosti ABK byl uveden i původ zboží, což však neznamená, že žalobce znal bezprostřední dodavatele dodavatelů.
13. Skutečnost, že zboží bylo přepravováno od výrobce přímo ke konečnému odběrateli zboží, taktéž není v praxi nijak neobvyklá. Pokud má odvolací orgán na základě pouhé vizuální kontroly za to, že jsou dva z dodacích listů doložených dopravci odlišné v podpisu u razítka žalobce, pak to ještě nutně neznamená, že se nejednalo o sken razítka a podpisu, jak uváděl žalobce. K učinění tohoto závěru patrně bylo zapotřebí hlubšího zkoumání či znaleckého posudku.
14. K tvrzením uváděným žalovaným v bodu 123 napadeného rozhodnutí týkající se této otázky pak žalobce uvádí, že žalovaný v tomto textu zcela svévolně a nelogicky zaměňuje pojmy dodací list a daňový doklad (faktura). Dodací list se běžně za platný daňový doklad nepovažuje – na rozdíl od faktury. Žalovaný tak dezinterpretuje vyjádření žalobce učiněná v průběhu daňového řízení.
15. Žalobce se neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že fakticky neprováděl kontrolu dodávaného zboží a spoléhal se pouze na informace uvedené odběratelem. Žalobce namítá, že se aktivně účastnil poptávání zboží, vyjednávání o ceně, domluvy termínů dodání, vyhotovení a potvrzení objednávky a avízu, že zboží je na cestě s přesnou váhou, typem zboží a RZ auta, popř. i jménem řidiče. Vzhledem k tomu, že nedošlo k žádnému problému s uskutečněním dodávek a zboží bylo opakovaně doručováno v požadovaném množství a kvalitě, nebylo dle žalobce na daném procesu moc co kontrolovat.
16. Žalobce nevidí nic nestandardního ve skutečnosti, že platby probíhaly bez účasti jeho vlastních finančních prostředků. Žalobce má za to, že se jedná o postup v souladu s péčí řádného hospodáře, neboť platbou dodavateli po obdržení částky za zboží od objednatele se žalobce vyhýbal finanční tísní. Žalobce k tomuto dále uvádí, že jelikož účastníci obchodů, kterých se účastnil, byli povětšinou stejní, žalobce neměl obavy, že by částka nebyla objednatelem uhrazena. Nikdy se nestalo, že by objednatel byl s hrazením částky za zboží vůči žalobci v prodlení, a tak mohl žalobce pohodlně po jejím obdržení provést platbu dodavateli. Žalobce v tomto nespatřuje žádné pochybení ani nestandardnost, navíc by bylo v rozporu s jeho zájmy, kdyby hradil dodavateli částku za zboží před úhradou ceny za zboží objednatelem za situace, kdy ji dodavatel po žalobci dříve nepožadoval. Navíc je třeba vyzdvihnout, že žalobce veškeré platby činil bezhotovostně, čili lze snadno dohledat jeho platební historii a auditní stopu k jednotlivým zdanitelným plněním, což opět rozptyluje smyšlené pochybnosti správních orgánů. Rovněž je třeba uvést, že žalobce v řadě obchodních případů platil zálohové faktury, proto nelze ze strany žalovaného bez dalšího uzavřít, že platby ze strany žalobce probíhaly výhradně až po úhradě zboží od odběratele.
17. Žalobce dále namítá, že nízká hodnota marže, se kterou prodával předmětné zboží společnosti ABK, nemůže představovat indicii prokazující nestandardnost obchodování.

Žalovaným nebyly zohledněny rozdílné platební podmínky jednotlivých dodavatelů, provedeno srovnání dle komodit a objem dodávaného zboží.

18. Podle žalobce nelze jeho podnikání označit za formální, když vykonával ekonomickou činnost na adrese sídla zapsaného v obchodním rejstříku, všechny platby prováděl transparentně přes bankovní účty a správci daně předložil rámcové smlouvy na prodej hutního materiálu. Žalobce řádně a včas plnil své závazky jak vůči svým obchodním partnerům, tak vůči správci daně, proto je ze strany orgánů finanční správy trestán zcela neoprávněně.
19. Obdobně jako výše odkázal žalobce co do objektivních okolností, prokazujících vědomost žalobce o účasti na podvodném jednání v řetězci B, na své argumenty uvedené k okolnostem v řetězci A. Nadto namítá, že za předmětné zdaňovací období došlo od společnosti REWAST jen k několika málo dodávkám.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neprokázal jakékoli zanedbání ze strany žalobce a nedostatek jeho dobré víry v legálnost předmětných transakcí. Řada skutečností byla žalovaným zamlčena, zamlžena či dezinterpretována tak, aby odpovídaly předem připravené interpretaci daného případu.
21. Ke konkrétním okolnostem subjektivní části vědomostního testu v rámci řetězci A žalobce uvádí, že své přímé dodavatele či odběratele kontroloval pomocí obchodního a insolvenčního rejstříku a dále pomocí daňového portálu, přičemž v předmětné době ještě neexistoval registr nespolehlivých plátců ani povinnost podávat kontrolní hlášení, takže jeho možnosti, jak své obchodní partnery více kontrolovat, byly značně omezeny. Žalobce do veškerých obchodních transakcí vstupoval po důsledném ekonomickém a právním uvážení s cílem realizovat finanční zisk z daných transakcí, tj. vstupoval do obchodních vztahů s „dobrou vírou“, neboť bankovní účty subjektů, s nimiž žalobce spolupracoval, byly řádně zveřejněny. Nebyly zde tedy žádné indicie naznačující nespolehlivost společnosti CI Intect a vzhledem k tomu, že žalobce neměl přístup do jiných (zpoplatněných) databází, nepočítal nutnost dále obchodního partnera lustrovat.
22. Ke skutečnosti, že DIČ společnosti CI Intect uvedené na fakturách v registru plátců DPH neexistuje, žalobce uvádí, že DIČ i celou společnost ověřoval ještě před zahájením společné spolupráce. Z hlediska prověřování jeho obchodního partnera byla pro žalobce podstatná osoba J. R., kterého znal ze své dřívější obchodní činnosti a který byl nově zaměstnancem společnosti CI Intect a který pro něj do určité míry představoval známého a spolehlivého obchodního partnera.
23. K tomu žalobce uvádí, že si své obchodní partnery prověřoval zejména neformálně, osobně. Výstupy z takového prověřování pochopitelně nemají písemnou nebo jinak zachytitelnou formu a nebylo možné je předložit správci daně jako důkaz. Tuto skutečnost však správní orgány odmítají reflektovat.
24. Žalovaný si dle žalobce v rámci bodů 134 a 74 odporoval, když nejprve uvedl, že by přijatá opatření měla směřovat k ověření skutečného, případně dokonce podvodného charakteru obchodní činnosti a následně uvádí, že tato opatření mají spíše směřovat k ověření důvěryhodnosti přímého obchodního partnera a k zajištění standardního průběhu plnění.
25. Nadto žalovaný nikdy neuvedl, jaká opatření by měl žalobce učinit. S touto námitkou se vypořádal v bodě 135 napadeného rozhodnutí tak, že to není jeho povinností, a s

odkazem na to, že měl žalobce učinit jakékoli další úkony, kterými by zajistil standardnost obchodní transakce.

26. K argumentu, že měl žalobce pouze jednoho dodavatele, kterého si měl řádně prověřit, neboť byl na něm existenčně závislý, uvádí žalobce, že ačkoli měl jediného dodavatele, neznamená to, že by jej nebylo možné nahradit alternativním dodavatelem. Nadto má žalobce za to, že svého partnera prověřil řádně. Nedostatek zkušeností společnosti CI Intect s prodejem betonářské oceli žalobce rozporuje, neboť tato společnost zaměstnala J. R. se zkušenostmi, což dle žalobce objektivně vyplývá i z daňového spisu. Patříčná míra podnikatelské obezřetnosti je přirozeně na místě, avšak odvolací orgán má v tomto ohledu zcela excesivní měřítko.

III. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby a setrvává na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí, na jehož znění plně odkazuje. Žalovaný má za prokázané (s odkazem na body 48 až 59 a body 84 až 91 napadeného rozhodnutí), že v posuzovaném případě došlo k podvodu na DPH, tak jak jej chápe tuzemská i unijní judikatura. Dále má žalovaný za to, že ve svém žalobou napadeném rozhodnutí popsal jednoznačně skutečnosti vzbuzující podezření o standardnosti obchodních případů a z kterých lze dovodit nesrovnalosti obchodních případů (objektivní okolnosti). Tyto objektivní okolnosti nemusí jednotlivě nutně znamenat dostatečně silné podezření o podvodném jednání. Tyto objektivní okolnosti však ve svém souhrnu tvoří jasný a logicky ucelený soubor vzájemně provázaných a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě prokazují, že žalobce nebyl dostatečně obezřetný a v návaznosti na to věděl nebo vědět měl a mohl, že se účastní obchodní transakce zasažené podvodem na DPH. Vzhledem k objektivním okolnostem vymezených v rámci bodů 61 až 71 a 93 až 101 žalobou napadeného rozhodnutí má žalovaný za to, že unesl břemeno důkazní.

IV. Replika

28. Žalobce zaslal krajskému soudu dne 7. 11. 2019 repliku k vyjádření žalovaného. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, ze kterého vyplývá, že nelze požadovat prověřování osob žalobcem v extenzivním smyslu slova. Podle téhož rozhodnutí pak vědomost o objektivních okolnostech účasti na podvodném řetězci musí prokazovat zásadně vždy správce daně. Správce daně tak neunesl své důkazní břemeno podle ustanovení § 92 odst. 5 daňového řádu. Z judikátu rovněž vyplývá, že je nutné hledat skutkové souvislosti a příčinnou souvislost mezi neodvedením daně a nárokováním odpočtu DPH a prokázáním vědomosti o skutečnostech svědčících možnému podvodnému jednání. Podle žalobce je tak nutné zkoumat každý článek řetězce samostatně.
29. V dalších částech žalobce toliko opakuje argumenty, které uvedl již v žalobě.

V. Zjištěný skutkový stav

30. Ze spisového materiálu krajský soud zjistil, že žalobce je v rámci své podnikatelské činnosti obchodníkem s betonářskou ocelí.
- Ve svém daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce října roku 2013 vykázal žalobce daň na výstupu ve výši 5 968 906 Kč, odpočet daně ve výši 5 928 230 Kč a vlastní daňovou povinnost ve výši 40 676 Kč.

- Ve svém daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce listopadu roku 2013 vykázal žalobce daň na výstupu ve výši 5 243 961 Kč, odpočet daně ve výši 5 276 321 Kč a nadměrný odpočet ve výši 32 360 Kč.

31. Správci daně vznikly pochybnosti o správnosti údajů uvedených v dotčených daňových přiznáních, a proto správce zahájil postup k odstranění pochybností. K odstranění pochybností však nedošlo a následně byla zahájena daňová kontrola. Nadměrné odpočty měly vzniknout z přijetí obchodních plnění v podobě hutního materiálu a následného prodeje ve dvou řetězcích.
32. **Řetězec A** se skládal z následujících společností: BE Group, VALSABBIA SLOVAKIA s.r.o. (dále jen „VALSABBIA“), TENLOFT, CI Intect, MEDAS PLUS s. r. o. (žalobce), ABK. Tyto společnosti pak měly být zapojeny v následujícím schématu:

33. **Řetězec B** se skládal z následujících společností: BE Group, NBC, REWAST, MEDAS PLUS s. r. o. (žalobce), ABK. Tyto společnosti pak měly být zapojeny v následujícím schématu:

34. Na základě provedeného dokazování dospěl správce daně k závěru, že nárok na odpočet DPH byl uplatněn neoprávněně. Svůj závěr správce daně odůvodnil tím, že žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH z důvodu zapojení žalobce do řetězce transakcí, jejichž cílem bylo vylákání výhody na DPH podvodným způsobem. O podvodném jednání žalobce věděl, případně vědět měl. Následně byly správcem daně vydány platební výměry, proti kterým se žalobce odvolal k žalovanému. Ten žalobcovo odvolání rozhodnutím ze dne 19. 9. 2016 č. j. 40310/16/5300-21444-711869. Žalobce následně rozhodnutí žalovaného napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který rozsudkem ze dne 17. 4. 2018 č. j. 22 Af 104/2016-53 napadené rozhodnutí zrušil, jelikož žalovaný nedostatečně definoval skutkové znaky podvodného jednání a neprokázal propojenost a souvislost mezi žalobcem a společnostmi figurujícími v řetězcích, u kterých byla identifikována chybějící daň.
35. Po doplnění odvolacího řízení vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kde žalovaný předně uvedl, že žalobce předložil doklady, které správce daně i žalovaný vyhodnotili jako formálně správné (bod 45 a 81 napadeného rozhodnutí), splňující náležitosti ustanovení § 26 zákona o DPH, tedy i podmínky nároku uplatnění odpočtu podle ustanovení § 73 odst. 1 zákona o DPH. Rovněž správce daně v rámci daňové kontroly ověřil existenci předmětných plnění a jejich užití k ekonomické činnosti žalobce, ten tak splnil formální i hmotněprávní podmínky k uznání odpočtu. Na základě provedeného dokazování však správce daně dospěl k závěru, že obchody byly zatíženy podvodem a žalobce věděl anebo měl vědět o účasti v podvodném řetězci.

36. Žalovaný nejprve v obecné rovině popsal právní základ daňových podvodů, sestávající se ze závěrů judikatury českých soudů, ale také Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), ze kterých vyplývá, že důvodem nepřiznání daně je prokázání podvodu na dani a řádná aplikace objektivní a subjektivní složky vědomostního testu na osobu, které není v konečném důsledku daň přiznávána. Obecné závěry o existenci daňového podvodu pak žalovaný aplikuje na nyní projednávaný případ žalobce, a to v bodech 48 až 59 pro první z výše uvedených řetězců a v bodech 84 až 91 pro druhý řetězec. Tuzemské společnosti předcházející žalobci neodvedly DPH na výstupu. Společnosti TENLOFT a NBC se následně staly nekontaktními. Žalobce si však nárok na odpočet DPH uplatnil. Tím fakticky došlo k narušení principu daňové neutrality. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že došlo k podvodu na dani. Ve vědomostním testu zhodnotil žalovaný níže popsané skutečnosti, zejména pak stálost obchodování, personální propojení dodavatelů žalobce, nepředložení smluv, sídla dodavatelů, jejich krátkou historii a neexistenci jejich webových stránek, skutečnost obchodu s betonářskou ocelí jakožto z daňového hlediska rizikovou komoditou, částečné nesrovnalosti v přepravě a dokladech o přepravě, způsob provádění plateb za zboží a nízkou marži.
37. Znaky podvodu v řetězci A spatřovali správce daně a žalovaný v následně uváděných skutečnostech. Společnost TENLOFT byla prvním tuzemským příjemcem zboží od společností BE Group a VALSABBIA, což vyplývá z mezinárodní výměny informací a výpisů bankovních účtů vedených u slovenské společnosti Tatrabanka, a.s. Úhrady za dodávky zboží mezi těmito společnostmi byly potvrzeny. Stejně tak byly potvrzeny úhrady mezi společnostmi TENLOFT a CI Intect a CI Intect a žalobcem.
38. Společnost TENLOFT za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2013 nepodala přiznání k DPH, nepřiznala pořízení zboží od BE Group a rovněž nepřiznala jeho další prodej společnosti CI Intect, kdy z těchto plnění neodvedla daň na výstupu. Společnost CI Intect za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2013 přiznání k DPH sice podala, ale vykázanou daň neuhradila. Existence chybějící daně tak byla prokázána u obou článků řetězce předcházejících žalobci.
39. Společnost TENLOFT měla virtuální sídlo a společnost CI Intect měla pouze formální sídlo v bytě svého jednatele. Obě společnosti neměly webové stránky. Společnost TENLOFT byla do Veřejného rejstříku zapsána v listopadu roku 2012. Jednalo se tedy o nově vzniklou společnost, bez historie obchodní činnosti v daném odvětví. Společnost CI Intect je rovněž společností s nevýznamnou respektive žádnou historií obchodní činnosti v daném odvětví. Z veřejně dostupných informací na internetu bylo zjištěno, že CI Intect je zde prezentována jako poskytovatel služeb v oblasti metod a poradenství ve vzdělávání. Společnost CI Intect se v průběhu daňové kontroly u odvolatele stala nekontaktní. Společnost TENLOFT byla usnesením soudu zrušena s likvidací ke dni 11. 7. 2015 a ke dni 17. 1. 2017 byla vymazána z obchodního rejstříku. Společnost CI Intect byla taktéž usnesením soudu zrušena s likvidací ke dni 6. 2. 2019 a ke dni 11. 6. 2019 byla vymazána z obchodního rejstříku.
40. Společnost TENLOFT nikdy nezveřejnila ve Sbírce listin žádnou účetní závěrku. Dále bylo zjištěno, že společnosti CI Intect byla registrace k DPH zrušena ke dni 13. 7. 2016. Ze znaleckého posudku č. 121/3027/15 Ing. J. P. ze dne 2. 11. 2015 vyplývá, že společnosti obchodovaly s výrazně nižší marží, než je v obdobných transakcích obvyklé.

41. Společnost CI Intect byla závislá na dodávkách pouze jediného dodavatele (TENLOFT) a odběrech pouze jediného odběratele (žalobce), jak vyplynulo z výpovědi jednatele společnosti CI Intect J. B.
42. Mezi objektivní okolnosti vědomostního testu byly žalovaným zařazeny tyto skutečnosti:
- V předmětném období úzce obchodovaly tytéž společnosti ve stejném sledu, ve velkém objemu zboží a vysokých částkách, rychle za sebou.
 - Nebyla předložena žádná smluvní dokumentace žalobce a dodavatele CI Intect.
 - Žalobce tvrdil, že nezná subdodavatele, což umocňuje domněnku o podvodnosti řetězce s ohledem na nekontaktní subjekt na začátku tuzemského řetězce. Žalobce uvedl jiné výrobce, kteří jsou mu známi, věděl, že zboží je z jiného členského státu, evidoval přitom dodací listy od společnosti RIVA Stahl.
 - Zboží mělo podle žalovaného být dodáváno odběrateli (ABK) za nižší, než tržní ceny.
 - Ze spisu není patrné, a to i vzhledem k fyzickému toku zboží, že by je žalobce fyzicky kontroloval, což je s ohledem na objem, množství a ceny transakcí neobvyklé.
 - Platby probíhaly v bezhotovostním režimu a žalobce prováděl platby ve prospěch společnosti CI Intect až poté co obdržel platbu od ABK. Doklady měly velmi krátkou splatnost – jeden až tři dny.
43. Žalobce podle žalovaného nepřijal dostatečná opatření pro to, aby mu odpočet DPH mohl být přiznán. Žalobce měl postupovat s péčí řádného hospodáře a ověřit si údaje o svém dodavateli, což, jak vyplývá ze spisu, neučinil. Dodavatel CI Intect nezveřejnil v souladu se zákonem o účetnictví a obchodním zákoníkem účetní uzávěrku, což indikovalo jeho neserióznost. Dále měl hledat webové stránky, jejich neexistence poukazuje totiž na neserióznost. Vzhledem k objemu a výši transakcí si měl žalobce opatřit smluvní dokumentaci, to že tak neučinil, je nutné považovat za známku neobeřetnosti.
44. Okolnosti podvodu v řetězci B spatřovali správce daně a žalovaný v následně uváděných skutečnostech. Společnost NBC byla prvním tuzemským příjemcem zboží od společnosti BE Group, což vyplývá z mezinárodního dožádání provedeného během daňového řízení. Společnost NBC je pro správce nekontaktní, daňové přiznání za předmětné zdaňovací období října 2013 nepodala. Společnost REWAST za zdaňovací období října 2013 přiznání k DPH sice podala, ale vykázanou daň neuhradila. Existence chybějící daně tak byla prokázána u obou článků řetězce předcházejících žalobci.
45. Žalovaným bylo zjištěno, že společnost NBC sídlí na virtuální adrese, tato společnost byla do rejstříku zapsána v roce 2012 a v roce 2016 byla z rozhodnutí soudu zrušena s likvidací, jednalo se o nově vzniklou společnost bez historie obchodní činnosti v daném odvětví. Společnost REWAST zveřejnila účetní závěrku naposledy za rok 2010, jedná se rovněž o společnost bez významnější historie obchodní činnosti v daném odvětví. Společnosti REWAST byla ke dni 14. 1. 2015 zrušena registrace k DPH a ke dni 16. 9. 2017 byla usnesením soudu zrušena s likvidací. Ani jedna ze společností neměla vlastní webové stránky. Dále bylo žalovaným zjištěno, že společnost NBC dodala společnosti REWAST v uvedeném zdaňovacím období předmětné zboží za ceny o 14,61 % nižší, než za jaké toto zboží pořídila od společnosti BE Group.
46. Mezi objektivní okolnosti vědomostního testu byly žalovaným zařazeny tyto skutečnosti:
- V předmětném období úzce obchodovaly tytéž společnosti ve stejném sledu, ve velkém objemu zboží a vysokých částkách, rychle za sebou.

- REWAST byla společností bez obchodní historie v daném odvětví, což mělo vzbudit pochybnosti o serióznosti obchodů.
 - Nebyla předložena žádná smluvní dokumentace žalobce a společnosti REWAST.
 - Žalobce tvrdil, že nezná subdodavatele, což umocňuje domněnku o podvodnosti řetězce s ohledem na nekontaktní subjekt na začátku tuzemské části řetězce. U části plnění od společnosti REWAST si žalobce zajišťoval přepravu sám a to z jiného členského státu až k odběrateli (ABK). Z dokladů předložených žalobcem vyplynulo, že musel vědět o původu zboží a přepradu zboží pak dle správce daně postrádá smysl.
 - Ze spisu není patrné, a to i vzhledem k fyzickému toku zboží, že by je žalobce fyzicky kontroloval, což je s ohledem na objem, množství a ceny transakcí neobvyklé. Žalobce sice uvedl, že zboží dodávané od REWASTU se kontrolovalo u odběratele, to ale není pravda, neboť zboží bylo dodáváno přímo z jiného členského státu.
 - Platby byly bezhotovostní, a žalobce hradil REWASTU až poté co obdržel platbu od ABK. Doklady měly velmi krátkou splatnost – jeden až tři dny.
 - Zboží bylo dodáváno odběrateli (ABK) za nižší, než tržní ceny, s velmi nízkou marží.
47. Žalobce pak podle žalovaného ani v jednom z řetězců nepřijal dostatečná opatření pro to, aby mu odpočet DPH mohl být přiznán. Žalobce měl postupovat s péčí řádného hospodáře a ověřit si údaje o svém dodavateli, což jak vyplývá ze spisu, neučinil. Společnost CI Intect a REWAST neměly žádnou obchodní historii v daném odvětví a žádné webové stránky. Vzhledem k objemu a výši transakcí si měl žalobce opatřit smluvní dokumentaci, to, že tak neučinil, je nutné považovat za neobežřetnost.
48. Dle žalovaného je zřejmé, že hlavním smyslem včlenění společnosti CI Intect (resp. REWAST) a žalobce nebylo řádné a ekonomicky opodstatněné fungování obchodních vztahů, nýbrž umělé vložení článků „navíc“ pro znepráhlednění toku předmětného zboží. Z dodacích listů (avíz) společnosti RIVA Stahl je rovněž zřejmé, že zboží bylo z RIVA Stahl dodáno společnosti BE Group, která je zde uvedena jako příjemce a jako místo dodání je zde uvedena společnost ABK.
49. Mezi řetězci A a B bylo žalovaným zjištěno personální propojení v osobách J. R. (REWAST a následně CI Intect) a Š. M. (NBC a následně TENLOFT).

V. Právní posouzení

50. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.
51. Právní ukotvení problematiky daňových podvodů na DPH v řetězci obchodníků vychází z ustálené judikatury SDEU. Stěžejními jsou pak zejména rozsudky ve věci *Halifax plc a další*, C-255/02, ze dne 21. 2. 2006, ve spojených věcech *Optigen Ltd, Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd*, C-354/03, C-355/03 a C-484/03, ze dne 12. 1. 2006, ve spojených věcech *Axel Kittel a Recolta Recycling SPRL*, C-439/04 a C-440/04 ze dne 6. 7. 2006 a ve spojených věcech *Mahagében kft a Péter Dávid*, C-80/11 a C-142/11, ze dne 21. 6. 2012.

52. Daňovým podvodem se podle judikatury SDEU rozumí situace, kdy jeden z daňových subjektů v řetězci neodvede státní pokladně řádně daň (v tomto případě DPH) a další ze subjektů v téže řetězci si tuto daň odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem směrnice Rady 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty. *Uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám a za takové situace je pak z hlediska posouzení nároku na odpočet daně rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010 č. j. 9 Afs 94/2009-156, dostupné z www.nssoud.cz).*
53. Krajský soud předně uvádí, že mezi stranami je nesporná skutečnost o přijetí zdanitelného plnění žalobcem a naplnění zákonem stanovené podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně (tedy splnění formální a hmotněprávní podmínky pro přiznání odpočtu). Ústřední otázkou v nyní projednávané věci je zatížení obchodních řetězců podvodem a vědomost, případně vědomá účast žalobce na podvodu samém. Existence podvodných řetězců podle žalovaného vyplývá především ze skutečnosti, že dvě obchodní společnosti TENLOFT a NBC, které byly zároveň prvními tuzemskými odběrateli betonářské oceli, se staly krátce po uskutečnění obchodních transakcí v předmětných zdaňovacích obdobích roku 2013 nekontaktními a nepodaly daňová přiznání. Následně jejich odběratelské společnosti CI Intect a REWAST, jako další články v řetězci, daňová přiznání podaly, ale předmětnou daň neodvedly. U těchto subjektů se podle žalovaného a správce daně nachází neodvedená daň.
54. Ke skupině námitek směřujících ke znakům řetězového podvodu na DPH (kam lze zařadit opakování obchodů mezi stejnými obchodníky v účelově vytvořeném řetězci, nesplnění daňových povinností některou ze společností v tomto řetězci a její následná nekontaktnost, nezveřejnění účetní uzávěrky, obchodní transakce většího objemu bez náležité smluvní dokumentace v písemné podobě, neprovádění fyzické kontroly zboží při přeproději, neúčast vlastních peněžních prostředků na obchodních transakcích a s tím spojené placení za dodávky zboží až po obdržení platby od odběratele za téže zboží apod.), krajský soud uvádí, že ačkoliv žádná z těchto okolností není v rozporu s právními předpisy, jsou tyto okolnosti pro správce daně indiciemi o tom, že řetězec společností může být daňovým podvodem zatížen. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že zatížení řetězců daňovým podvodem nemohlo být zjištěno, neboť jednotlivé dílčí skutečnosti, ze kterých tento závěr vyplývá, nejsou v rozporu se zákonem.
55. Krajský soud dále konstatuje, že skutečnost, že jednatel společnosti TENLOFT M. T. zemřel, nemá zásadní vliv na tvrzenou nedostatečnost provedení dokazování a tedy na závěr o existenci podvodu. Z bodu 111 napadeného rozhodnutí vyplývá, že v obdobích následujících po úmrtí jejího jednatele realizovala společnost TENLOFT intenzivní obchodní činnost a dodávala zboží značného objemu a vysoké hodnoty společnosti CI Intect (což nerozporuje ani žalobce). Ze spisového materiálu rovněž vyplývá, že společnost TENLOFT taktéž v daných obdobích realizovala prostřednictvím svého bankovního účtu úhrady ve prospěch svého dodavatele společnosti BE Group. Z výpovědi jednatele společnosti CI Intect J. B. a zaměstnance CI Intect J. R. vyplynulo, že za společnost TENLOFT jednal její zaměstnanec Š. M.
56. Z výpovědi J. R. dále vyplynulo, že Š. M. měl být dříve zaměstnán ve společnosti NBC, která je nekontaktním článkem v řetězci B. Žalovaný uvedl, že J. R. přešel ze společnosti REWAST do společnosti CI Intect, kde opět kompletně zajišťoval faktickou realizaci

obchodů, přičemž jednatelé obou uvedených dodavatelských společností k realizovaným obchodům s betonářskou ocelí nevěděli žádné bližší informace a shodně se odkazovali na osobu J.R. Tuto skutečnost žalobce nijak nerozporoval. Napříč řetězci tak existovalo personální propojení jak společností NBC a TENLOFT v osobě Š. M., tak jejich odběratelů REWAST a CI Intect v osobě J. R., což krajský soud v kontextu ostatních skutečností považuje rovněž za nestandardní.

57. Krajský soud částečně přisvědčuje žalobci, že závěr žalovaného o formálnosti sídla společnosti CI Intect je nedostatečně podložen, když ze zprávy o daňové kontrole a protokolu o místním šetření vyplývá, že sídlo této společnosti mělo být v bytě jejího jednatele J. B. Krajský soud však uvádí, že se jedná pouze o podpurnou okolnost k výše uvedeným skutečnostem svědčících o zatížení řetězce podvodem na DPH, a proto ani toto dílčí pochybení žalovaného nemůže způsobit nezákonnost nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí a závěry žalovaného jako celek obstojí.
58. V kontextu všech skutkových okolností dospěl krajský soud ve shodě se žalovaným k závěru o existenci podvodu na DPH v řetězci A i B a žalobcova námitka, že žalovaný neprokázal zatížení řetězců podvodem, tak není důvodná.
59. Krajský soud neshledává důvodnou ani skupinu námitek žalobce týkajících se okolností, které nasvědčují, že žalobce o svém zapojení do podvodného řetězce alespoň vědět měla a mohl. Tyto skutečnosti jsou téměř shodné v rámci řetězce A i řetězce B. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, který dospěl k závěru, že žalobce věděl nebo vědět měl a mohl o svém zapojení do podvodu, a to vzhledem k okolnostem, že v předmětném období obchodovaly tytéž společnosti ve stejném sledu, ve velkém objemu zboží a vysokých částkách, rychle za sebou. Společnosti CI Intect a REWAST byly v daném období společnostmi bez dostatku zkušeností s obchodováním v daném odvětví. Nebyla předložena žádná smluvní dokumentace. Žalobkyně tvrdila, že nezná subdodavatele, přičemž jí ovšem bylo známo, že zboží pochází z jiného členského státu a u části plnění sama žalobkyně zajišťovala přepravu z jiného členského státu přímo svému odběrateli ABK, přičemž v rámci daňového řízení předložila doklady, ze kterých byl patrný původ zboží (VALSABBIA, RIVA Stahl).
60. Zboží bylo dodáváno odběrateli žalobce (ABK) za nižší ceny, než byly na trhu obvyklé. Ve vztahu k výši marže žalovaný doplnil spisový materiál o znalecký posudek Ing. J. P. č. 121/3027/15 ve věci tržeb z prodeje zboží a obchodní marže společnosti ABK (vypracovaný v rámci daňového řízení vedeného s poslední společností v řetězci). Z uvedeného znaleckého posudku vyplývá, že střed marže v posudku porovnávaných společností působících na trhu s hutním materiálem v letech 2011 až 2013 byl 10,13 %. Žalobce prodával předmětné zboží společnosti ABK s marží v průměru 1,3 % až 1,5 %.
61. Jako nestandardní okolnost posoudil krajský soud též rozpor ve vyjádřeních žalobce, který v rámci ústního jednání dne 23. 1. 2014 uvedl, že vystavené dodací listy nikdy nepotvrzuje razítkem, posílá je elektronicky svému odběrateli a není mu známo, zda jeho odběratelé potvrzovali převzetí zboží na jím vystavených dodacích listech. Naopak v rámci vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění za zdaňovací období měsíce října roku 2013 ze dne 11. 5. 2015 žalobce uvedl, že dodací listy byly odesílány k pracovníci odběratele ABK paní Z., která je předala zaměstnancům skladu, kteří příslušné dodací listy vytiskli, opatřili skenem otisku razítka a podpisu odvolatele, potvrdili na nich převzetí zboží od dopravce a jednu kopii dodacího listu předali řidiči.

62. Ze spisu není patrné, že by žalobkyně zboží fyzicky kontrolovala, což je s ohledem na objem, množství a ceny transakcí neobvyklé. Platby probíhaly v bezhotovostním režimu a žalobkyně prováděla platby dodavateli až poté, co obdržela platbu od odběratele (stejně jako ostatní články řetězce), což indikuje neúčast vlastních finančních prostředků. Zboží bylo objednáno od stejného dodavatele ve velkých objemech i několikrát v průběhu měsíce. Doklady měly velmi krátkou splatnost, a to jeden až tři dny.
63. K žalobcově argumentaci směřující proti hodnocení subjektivní stránky vědomostního testu (přijetí rozumných opatření a dobrá víra subjektu), kterou uplatnil pro oba obchodní řetězce, nelze než konstatovat, že oba řetězce vykazovaly značné množství nestandardních okolností a s ohledem na výše uvedené správce daně a žalovaný, shromáždili dostatek důkazů svědčících pro neuznání nároku na odpočet DPH z předmětných plnění. Dodavatelé žalobce neměli zřízeny internetové stránky a nezveřejnili účetní závěrku. Žalobkyně tedy měla věnovat s ohledem na uvedené okolnosti zvýšenou pozornost interním kontrolním mechanismům a ověřit údaje o svém dodavateli, což neučinila. Je tudíž zřejmé, že uvedené obchodní transakce nejsou nahodilé a nepředstavují standardní způsob obchodování.
64. K otázce posouzení míry obezřetnosti se v rámci jiného řetězce s účastí žalobce vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2019 č. j. 9 Afs 69/2019-58 a krajský soud na jeho závěry odkazuje:
„Ve vztahu ke zmíněným skutkovým okolnostem je třeba poznamenat, že pokud by je soud vnímal izolovaně, žádná z nich by pravděpodobně sama o sobě nemohla odůvodnit závěr, že žalobkyně (při zachování spravedlivě požadovatelné míry obezřetnosti) mohla o podvodném charakteru transakcí vědět. Uvedené skutečnosti je však při posuzování třeba hodnotit synteticky; právě ve svém celku totiž představují takový souhrn neobvyklých skutečností, který by u náležitě obezřetné obchodní společnosti, která provozuje ekonomickou činnost obvyklým způsobem, již měl vést k pojetí podezření stran opravdového podtextu řetězce realizovaných transakcí. V takových situacích je namísto minimálně vysoký stupeň „prověření“ obchodního partnera ze strany daňového subjektu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 2 Afs 399/2017 - 60). Tím vyšší obezřetnost bude namísto v případě obchodování s komoditami, které jsou ve vztahu k daňovým podvodům hodnoceny jako rizikové, k nimž patří i betonářská ocel.“
65. Pro úplnost krajský soud k otázce nesprávného způsobu doručování prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb konstatuje, že žalobce ani netvrdí, že by byl v důsledku postupu žalovaného jakkoli zkrácen na svých právech, proto krajský soud nepovažuje toto tvrzení žalobce za samostatnou žalobní námitku.
66. Krajský soud uzavírá, že žalovaný unesl břemeno důkazní, když své rozhodnutí podepřel skupinou okolností svědčících jak o podvodu v předmětných řetězcích, tak o skutečnosti, že žalobce věděl nebo měl vědět o tom, že jsou tyto řetězce zasaženy podvodem a žalobci tak nelze přiznat nárok na odpočet DPH z obchodů v těchto řetězcích uskutečněných.

V. Závěr a náklady řízení

67. Vzhledem k výše popsaným skutečnostem zamítl krajský soud žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

[Zadejte text.]

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. 6. 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu